

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **S. K.**
státní příslušností Kyrgyzská republika
bytem v ČR: P.
zastoupena Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem
sídlem Ječná 548/7, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2014, č.j.: OAM-342/ZA-ZA06-P10-2011

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Pavlu Čižinskému, advokátovi, se sídlem Praha 2, Ječná 548/7, se přiznává odměna za zastupování ve výši 10.200 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“). V žalobě uvedla, že je občankou Kyrgyzstánu, národností Uzbecka. V červnu roku 2010 se stala obětí násilí ze strany Kyrgyzů, byla znásilněna, dům, kde bydleli, shořel. Z těchto důvodů spolu se svým druhem utekla z Kyrgyzstánu a hledala azyl. V České republice se jí narodila dne X dcera. Žalobkyně namítala, že tvrzení žalovaného, že se stala obětí nekontrolovatelného násilí a že její znásilnění nijak nesouviselo s její národností, je neudržitelné. Tvrdila, že při nepokojích v roce 2010 byla jednou z obětí násilí cíleně uzbecká menšina. Souhlasila se žalovaným v tom, že uzbecká menšina nyní přímému násilí nečelí, lze se však dle jejího názoru obávat, že v případě nepokojů dojde opět k pogromům vůči uzbecké menšině a že státní orgány nebudou schopny, i kdyby chtěly, o čemž lze pochybovat, Uzbeky ochránit. Připomněla, že obdobné násilnosti na Uzbekích proběhly při rozpadu Sovětského svazu, přičemž tenkrát zemřeli rodiče jejího druha. Toto nebezpečí hrozí na celém území Kyrgyzstánu, takže eventuální přestěhování do jiné části země, by je nevyřešilo. Podle jejího názoru výběr zpráv o situaci v Kyrgyzstánu provedený žalovaným je neobjektivní a nereprezentativní. Napadené rozhodnutí se pak vůbec nezabývá dosavadní integrací žalobkyně do české společnosti. V doplnění žaloby pak rozvedla své žalobní body a konstatovala, že je osobou uzbecké národnosti a že má strach z pronásledování v Kyrgyzstánu. Uvedla, že výbuchy protiuzbeckého násilí se v Kyrgyzstánu za poslední léta odehrály již dva a to v červnu 1990, kdy bylo nejméně 1.000 mrtvých a v červnu 2010, kdy bylo více než 2.000 mrtvých Uzbeků a zhruba půl milionu osob uprchlo. Neexistuje podle žalobkyně důvod domnívat se, že by v budoucnu nedošlo k dalším výbuchům, zvláště když i komisař Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě pro národnostní menšiny Knut Vollebaek v říjnu 2012 uvedl, že „důvody červnových událostí nejsou vymýceny“. V Kyrgyzstánu však podle žalobkyně existuje i takové pronásledování Uzbeků, které se děje drobnou šikanou a každodenními akty útlaču. Žalobkyně má za to, že Uzbeky je třeba označit za menšinu, která je kyrgyzským státem systematicky diskriminována. Její druh (manžel podle islámského práva) je obviněn z účasti na nepokojích a hrozí mu trestní stíhání. V Kyrgyzstánu podle žalobkyně neexistují záruky spravedlivého procesu, naopak tam existují obecně přijímané důkazy o mučení nejen uzbeckých zadržených. Uvedený názor je pak podpořen rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 10. 2012 ve věci Makhmudzhan Ergashev proti Rusku, kterém bylo vysloveno, že pokud by etnický Uzbek, který má kyrgyzskou státní příslušnost, byl vydán do Kyrgyzstánu, představovalo by to porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně má za to, že se stala obětí pronásledování, a to ve formě sexuálního násilí, což podle žalobkyně žalovaný nijak nepopírá. Žalobkyně však nesouhlasí s tím, že sexuální násilí nebylo takové „intenzity, povahy a trvání“, aby je šlo označit za pronásledování, jak uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí. Poukázala na to, že čl. 9 odst. 2 písm. a) směrnice Rady 2004/83/ES jednoznačně označuje násilí za jednu z forem pronásledování. Uvedla, že skutečnost, že v násilnostech v červnu 2010 hrála národnost pachatelů a obětí rozhodující roli. Podle žalobkyně nikdo nemůže pochybovat, že byla znásilněna právě a jen proto, že je Uzbecka. Zdůraznila, že etnické napětí ve společnosti je permanentní a není problém pro kohokoli, vyvolat další pogromy. V žalobě dále

upozornila na to, že v případě jejího druhu je riziko zadržení, mučení a nespravedlivého stíhání o to větší, že její druh se krátce před vypuknutím násilností v červnu 2010 vrátil z ciziny do Kyrgyzstánu a že nyní žije několik let v České republice a policisté by mohli předpokládat, že bude schopen zaplatit úplatky. Rovněž citovala jak z bodu 72 z rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Makhmudzhan Ergashev proti Rusku ze dne 16. 10. 2012, č. 49747/11, tak z bodu 76 a zdůraznila, že v rozsudku bylo uvedeno, že „prokázané rozšířené a rutinní užívání mučení a jiných forem špatného zacházení ze strany orgánů v jižní části Kyrgyzstánu ve vztahu k členům uzbecké komunity, k níž žadatel patřil, beztrestnosti úředníků, soud shledává za prokázané, že žadatel by čelil skutečnému nebezpečí zacházení, které je zakázáno čl. 3, pokud by byl vrácen do Kyrgyzstánu“. Odkázala také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č.j. 6 Azs 36/2010-293. Žalobkyně namítala, že žalovaný nezjistil dostatečně skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, jak mu to ukládá § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a nevysvětlil, z jakého důvodu pracoval pouze s těmi zprávami, které zmiňuje na str. 2 dole a na str. 7 napadeného rozhodnutí a nikoli s dalšími zprávami o situaci v Kyrgyzstánu a se závěry Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ergashev. Podle žalobkyně nemohou obstát tvrzení žalovaného na str. 4, 5 a 7 napadeného rozhodnutí, tedy, že žalobkyně neměla až do června 2010 žádné problémy s kyrgyzskými úřady – viz. str. 4 (což je sice pravda, ale zcela evidentně ji to neochránilo od toho, aby se v červnu 2010 stala obětí brutálního násilí a ani do budoucna, až zase vypukne násilí, ji to neochrání; že nebyla v zemi původu napadena či pronásledována z některého zákonem vyjmenovaného azylově relevantního důvodu-viz str. 4 (žalobkyně tvrdí, že napadena byla a to z důvodu své národnosti a svého pohlaví, oba znaky jsou pak azylově relevantními důvody; že jí v případě návratu nehrozí nebezpečí toho, že bude vůči ní a její rodině postupováno cíleně a intenzivně, diskriminačně nebo nepřiměřeně tvrdě (podle žalobkyně je zřejmé, že vůči uzbecké menšině je Kyrgyzstánem obecně diskriminačně a nepřiměřeně tvrdě postupováno); že není důvod se domnívat, že by jí byla státními orgány v případě potřeby odepřena adekvátní pomoc (podle žalobkyně příslušníci uzbecké menšiny jsou terčí další represe a úřady, které mají dobrou vůli, jako je Generální prokuratura a ombudsman, nemají dostatek vlivu, aby zlepšení situace prosadily); jejímu druhovi/manželovi v případě návratu nic nehrozí-viz str. 5 (podle žalobkyně ve skutečnosti v době jejich odchodu z Kyrgyzstánu bylo zatčeno a mučeno mnoho osob ve zcela obdobném postavení, k zatýkání stále dochází a její druh jako osoba žijící v zahraničí se ocitl ve zvýšeném nebezpečí); její druh nebyl z ničeho obviněn-viz str. 5 (podle žalobkyně pokud by neutekli, určitě by zatčen a obviněn byl); že si může stěžovat na Generální prokuraturu-viz str. 4 a 7 (ve skutečnosti podle žalobkyně Generální prokuratura, i kdyby měla skutečně vůli, nemá dostatek vlivu, aby mučení zabránila). Žalobkyně je přesvědčena, že v jejím případě jsou dány důvody pro udělení azylu z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu národnosti dle § 12 písm. b) zákona o azylu, tak i k udělení doplňkové ochrany z důvodů hrozby mučení a nelidského zacházení dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Namítala rovněž nereprezentativní a neobjektivní výběr zpráv o situaci v Kyrgyzstánu. Chybí např. materiály organizace International Crisis Group, Human Rights Watch či serveru www.fergananews.com. Napadené rozhodnutí se pak podle žalobkyně nezabývá její dosavadní integrací do české společnosti. Poukázala i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2013, č.j. 5 Azs 7/2012-28.

2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní, trval na opodstatněnosti svého závěru o absenci důvodů relevantních z hlediska mezinárodní ochrany. Žalobou napadené rozhodnutí dle jeho názoru bylo vydáno v souladu se zákonem a netrpí namítanými nedostatky. Závěry v něm uvedené pak vycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu a rovněž informace sdělené žalobkyní byly adekvátně zohledněny. Žalovaný nezpochybnil, že žalobkyně byla znásilněna a v důsledku této události utrpěla psychickou újmu, byl ale zároveň nucen konstatovat, že se nelze bez dalšího důvodně domnívat, že by jí byla státními orgány v případě potřeby odepřena adekvátní pomoc. Odkázal v této souvislosti na Informaci MZV ČR č.j. MV-57934-1/OAM-2013 ze dne 7. 6. 2013, dokládající možnost obrátit se se stížností na Generální prokuraturu v Biškeku, na ministra vnitra či využít anonymní linku důvěry Ministerstva vnitra v Biškeku. Poukázal rovněž na možnost obrátit se na Úřad veřejného ochránce práv. Dle zprávy lze rovněž hledat pomoc v některých z krizových center, nabízejících psychologickou a právní pomoc ženám v nouzi. Z informace OECD podle žalovaného vyplývá, že občanské svobody žen jsou respektovány a nejsou známy zprávy o omezování jejich svobody pohybu. Možnost využívání svobody pohybu pak žalovaný doložil i odkazem na Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu za rok 2011, resp. 2012. Žalovaný měl za to, že obavy žalobkyně z návratu do vlasti jsou neopodstatněné. K rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, na které žalobkyně odkázala, se podle žalovaného vztahuje k případu žadatelky, již hrozilo domácí násilí ze strany manžela, s nímž žila v bigamickém svazku jako druhá manželka, dotýká se převážně problematiky bigamie a nucených svazků, popř. domácího násilí, což nemá bližší vztah k případu žalobkyně. Podle žalovaného dostatečně se pak v napadeném rozhodnutí zabýval i důvodností obav žalobkyně vyslovených v souvislosti s možným vyšetřováním podílu jejího druha na násilných událostech na jihu země v roce 2010. Ze sdělení druha žalobkyně nevyplývá, že by proti němu bylo vedeno v Kyrgyzstánu trestní stíhání. Uvedl, že situace druha žalobkyně je skutkově odlišná od okolností případu M. Ergashev proti Ruské federaci. Kyrgyzská republika neusiluje o jeho extradici za účelem vedení trestního stíhání, jak tomu bylo u pana Ergasheva v souvislosti s obviněním ze zpronevěry, již se měl tento kyrgyzský občan dopustit zneužitím pozice osoby pověřené dohledem nad skladem státních hmotných rezerv na přelomu let 2006/2007. Žalovaný také poukázal na to, že se ve vztahu k ust. § 14 zákona č. 325/1999 Sb. zabýval zejména rodinou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Zohlednil zdravotní potíže uvedené žalobkyní a zprávu o poskytnutí psychologické služby ze dne 30. 11. 2011. Ze zjištěných informací pak podle žalovaného nevyplývalo, že by žalobkyně trpěla zvláště závažnými zdravotními potížemi, nebyl shledán život ohrožující zdravotní stav, ani probíhající náročná či nákladná léčba. Žalovaný vycházel z informace organizace International SOS č. BMA-3902 ze dne 24. 2. 2012, konstatoval dostupnost lékařské péče internisty i psychiatrické léčby v zemi původu. Poukázal na fakt, že žalobkyně se žádné léčbě nepodrobuje ani na zdejším území a nemá zde žádné trvalé vazby. K integraci žalobkyně a její dcery žalovaný upozornil na to, že žalobkyně coby matka byla v době seznámení s podkladovými informacemi dle vlastních sdělení vytížena péčí o dceru do té míry, že nenašla čas k řešení vlastních zdravotních problémů ve spolupráci s lékařem. K otázce řešení dostatečnosti zařazených podkladových informací do spisu žalovaný odkázal na

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013 č.j. 7 Azs 11/2013-25. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.

3. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 29. 1. 2018 účastníci řízení setrvali na svých názorech a procesních stanoviscích.
4. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany doručenou žalovanému dne 21. 11. 2011 vč. jejího odůvodnění; protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 11. 2011; žádost druhá žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 11. 2011; protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 11. 2011 provedený s panem R. A., druhem žalobkyně; zpráva o poskytnutí psychologické služby u žadatele o udělení mezinárodní ochrany/cizince ze dne 30. 11. 2011; protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí OAMP MV ČR ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 13.11.2013, informace databanky ČTK; Výroční zprávy MZ USA o dodržování lidských práv za rok 2011 ze dne 24. 5. 2012 a za rok 2012 ze dne 19. 4. 2013; Informace MZV ČR ze dne 18.1.2011 č.j. 90077/2011-LPTP, ze dne 6. 6. 2012 č.j. 98026/2012/-LPTP a ze dne 7. 6. 2013 č.j. 103145/2013-LPTP; informace organizace „International SOS“ č. BMA-3902 ze dne 24. 4. 2012; Zprávy Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD)-Genderová rovnost a sociální instituce ze dne 14. 4. 2011 a v aktualizované verzi ze dne 16. 4. 2013, zpráva Amnesty International z dubna 2013 – Trest smrti.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně dne 21. 11. 2011 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v souvislosti s tím, že je státní příslušnicí Kyrgyzské republiky, uzbecké národnosti, je svobodná, vyznává islám, nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání, za svého pobytu v cizině navázala kontakt se zastupitelským úřadem své země. Není členkou žádné politické strany či organizace. Zemi původu opustila dne 26. 6. 2010 z důvodu hrozícího nebezpečí jejímu druhovi, který může být obviněn z organizování masových nepokojů, které v zemi vypukly v červnu 2010. Žalobkyně popsala svoje napadení a znásilnění a také uvedla, že nemá kam jít a kam se vrátit. Do Kyrgyzstánu se bojí vrátit a vrátit se tam nechce, její druh by tam byl uvězněn, ačkoli nic neudělal a ona by zůstala sama. Žalobkyně se velmi stydí, už spolykala blíže neurčené tabletky, užívá léky proti bolestem hlavy a žaludku, cítí se špatně psychicky, občas mívá potíže se srdcem. Ve vlastnoručně psaném prohlášení žalobkyně uvedla, že byla v Kyrgyzstánu zbita a znásilněna, protože je Uzbecka, z uvedeného důvodu se bojí vrátit do země, v případě, že by došlo k uvěznění jejího muže, nebude schopna žít sama.
7. Při pohovoru před žalovaným dne 28. 11. 2011 žalobkyně uvedla, že odcestovala dne 26. 6. 2010 spolu s druhem, kterého nazývá manželem vzhledem k uzavření tradičního muslimského sňatku, bez platných dokladů z Kyrgyzské republiky automobilem do A. v sousedním Kazachstánu, kde žijí příbuzní jejího druha. Zde zůstali asi rok, k odjezdu

se rozhodli poté, co slyšeli, že Uzbeki jsou deportováni zpět. Českou republiku si spolu s druhem vybrala vzhledem ke zkušenostem s rozhovory s turisty, pro které v Kyrgyzské republice pracovala jako tlumočnice. Od 7 let vyrůstala bez rodičů v internátu až do ukončení školní docházky v roce 2003. Žila v Biškeku, pracovala a finančně jí vypomáhala babička. V květnu roku 2010 se na podnět své babičky seznámila se svým současným druhem za účelem tradičního muslimského sňatku. S druhem pak žila ve městě Oš společně s jeho babičkou a dědečkem. V červnu roku 2010 vypukly v oblasti násilné nepokoje, chaos, hořely domy. Žalobkyně se schovala u známého dědečka jejího druha. V domě byla napadena, odvečena do kůlny a znásilněna. Dědeček jejího druha byl zadržen policií a vyslýchán, dotazován byl i na osobu jejího druha. Za pomoci přítele B. opustili zemi původu. Žalobkyně vyjádřila obavu, že by její druh mohl být obviněn z terorismu a vražd, zůstala by sama a nebyla by schopna takto žít. Ke zdravotnímu stavu sdělila, že ji bolí hlava, užívá lékařem předepsané léky, trpí psychickými obavami.

8. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobkyni mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb.
9. Podle ust. § 12 zákona č. 325/1999 Sb. azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
10. Soud dává za pravdu žalovanému, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. Žalobkyně sama uvedla, že nebyla členkou žádné politické strany či organizace, ani nikdy nevyvíjela žádné politické aktivity, nedeklarovala ani žádné potíže v souvislosti s uplatňováním svých politických práv a svobod. Neuvedla nic, z čeho by bylo zřejmé, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Z uvedených důvodů je zřejmé, že v případě žalobkyně nebyl naplněn důvod udělení azylu ve smyslu citovaného ustanovení.
11. Lze se ztotožnit i s tvrzením žalovaného, že žalobkyně neuvedla v řízení žádné potíže s ohledem na její rasu, náboženské vyznání, příslušnost k určité sociální skupině či z důvodu jejího politického přesvědčení.
12. Žalobkyně namítala obavu z návratu do Kyrgyzstánu z toho důvodu, jakým způsobem je tam zacházeno s etnickými Uzbeky. Soud v této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se situace v Kyrgyzstánu, zejména pak ve vztahu k etnickým Uzbekům. V usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015 č.j. 2 Azs 224/2014-41, s jehož závěry se zdejší soud ztotožňuje, je mimo jiné uvedeno: „*Situací v Kyrgyzstánu z obecného hlediska hrozby reálného nebezpečí se zabýval zdejší soud v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 Azs 27/2011 - 66, a to rovněž v souvislosti s nepokoji z*

roku 2010. Nevyhodnotil ji přitom jako natolik závažnou, aby sama o sobě vylučovala účinné řešení problému. K podobným závěrům ve vztahu k situaci v Kyrgyzstánu a konfliktům mezi Kyrgyzy a Uzbekey dospěl zdejší soud v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, č. j. 4 Azs 29/2010 - 42, kdy posuzoval oprávněnost obav z útoku policistů u stěžovatele, který se rovněž neobrátil na vnitrostátní orgány s žádostí o pomoc. Z další judikatury pak vyplývá, že nedostatky s vymáháním práva v Kyrgyzstánu je třeba posuzovat s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu (viz zejm. rozsudek ze dne 25. 1. 2011, č. j. 6 Azs 36/2010 - 274, k otázce domácího násilí a svobody vyznání). Takové zvláštní okolnosti však nejsou patrné.“

13. Pokud jde o žalobkyní poukazovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (rozsudek ze dne 16. 10. 2012 č. 49747/11, Ergashev proti Rusku), soud upozorňuje, že tento rozsudek, stejně jako další rozsudky téže instituce (srov. např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015 č. 15590/14, Turgunov proti Rusku), lze skutkově odlišit od situace, která nastala v posuzovaném případě. V daném případě, kdy žalobkyně prostřednictvím své zákonné zástupkyně v řízení před žalovaným i před zdejším soudem namítala obavu o život otce žalobkyně v případě návratu do Kyrgyzstánu, totiž otec žalobkyně (na rozdíl od stěžovatelů v případech, o nichž pojednává shora odkazovaná judikatura Evropského soudu pro lidská práva), nebyl kyrgyzskými státními orgány trestně stíhán, v důsledku čehož neprobíhalo ani extradiční řízení. Je tak zřejmé, že státní orgány Kyrgyzstánu neprojevily zájem o vydání otce žalobkyně (ani jiného člena její rodiny) zpět do Kyrgyzstánu. Žalobkyní odkazovaná judikatura Evropského soudu pro lidská práva (stejně jako žalobkyní odkazovaná judikatura Nejvyššího správního soudu) tak na daný případ nedopadá.
14. Žalobkyně uvedla, že byla napadena a znásilněna z důvodu, že je uzbecké národnosti, což žalovaný nijak nerozporoval, nicméně soud souhlasí se žalovaným v tom, že vzhledem ke zjištěným skutečnostem, nebyl předmětný čin svojí povahou cílený, systematický vůči osobě žalobkyně právě z azylově relevantních důvodů. Žalovaný pak dle názoru soudu podrobně vysvětlil na str. 3, 4 a 5 napadeného rozhodnutí, proč nelze vyhodnotit žalobkyní popsané události jako hrozbu pronásledování.
15. Soud dospěl k závěru, že u žalobkyně nebyl naplněn ani důvod udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb.
16. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 téhož ustanovení rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner azylanta, b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let, c) rodič azylanta mladšího 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let. Podle odst. 3 téhož ustanovení předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi. Podle odst. 4 téhož ustanovení v případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.

17. Z provedeného řízení je pak zřejmé, že žalobkyně nemá rodinného příslušníka ve smyslu § 13 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona č. 325/1999 Sb. Nesplňuje tedy důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona č. 325/1999 Sb. Za účelem sloučení rodiny.
18. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
19. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení azylu z humanitárního důvodu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2017 č.j. 5 Azs 62/2016-87: *„Další kasační námitkou stěžovatelů bylo neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Povahou tohoto ustanovení se zevrubně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014 – 27, publ. pod č. 3200/2015 Sb. NSS, v němž dovodil, že je nutné, aby žalovaný nejdříve interpretoval neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ a posoudil jeho naplnění v konkrétní věci, teprve poté může přistoupit ke správnímu uvážení. Jak uvedl zdejší soud např. v usnesení ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017 - 28, „[r]ozlišování mezi oběma fázemi rozhodování o (ne)udělení humanitárního azylu má zásadní význam pro jeho přezkum soudem. Na rozdíl od omezeného soudního přezkumu správního uvážení (§ 78 odst. 1 druhá věta s. ř. s.), výklad neurčitého právního pojmu a jeho aplikace na konkrétní skutkový stav jsou v souladu s § 75 s. ř. s. plně a meritorně přezkoumatelné soudem“.*
- Povinnost interpretovat neurčitý právní pojem „případ zvláštního zřetele hodný“ ovšem neznamená podat vyčerpávající výčet případů, na něž toto ustanovení potenciálně dopadá, takový postup by dle judikatury Nejvyššího správního soudu ani nebyl možný, neboť by se přičil účelu tohoto ustanovení, kterým je možnost azyl poskytnout i v situacích, v nichž nejsou dány důvody dle § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat i na zákonem nepředvídané či nepředvídatelné okolnosti konkrétního případu. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zmíněném usnesení ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017 - 28, mezi obvyklé případy zvláštního zřetele hodné patří „udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory. Případ hodný zvláštního zřetele naopak typicky nepředstavuje manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu“.*
20. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval možností udělení azylu z humanitárního důvodu, přičemž dospěl k závěru, že žalobkyně během provedeného správního řízení nesdělila takové skutečnosti či nedoložila materiály, z nichž by vyplývalo, že by trpěla zvláště závažnými zdravotními obtížemi, byla z toho důvodu na životě ohrožena, či že by absolvovala zvláště nákladnou léčbu, popř. nebyla schopna samostatného života bez péče další osoby. Soud tak ve shodě s žalovaným uzavřel, že v případě žalobkyně nebyl naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu.
21. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního

občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 14a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb. za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

22. Jak vyplývá ze zprávy Amnesty International z dubna 2013 nazvané „Rozsudky smrti a popravy v roce 2012“, v Kyrgyzstánu nelze uložit trest smrti za žádný trestný čin; proto nemůže být naplněn důvod naplnění vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb. Co se týče dalších možných důvodů naplnění vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., soud se plně ztotožňuje se žalovaným, který se otázkou naplnění důvodů udělení doplňkové ochrany žalobkyni ve smyslu § 14a zákona č. 325/1999 Sb. v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval na str. 7 a 8, kde mimo jiné uvedl: *„Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda by žadatelka po návratu na území Kyrgyzské republiky byla ohrožena na životě či by jí hrozilo nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb., a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatuje, že ani k takovému závěru na základě obsahu správního spisu nedošel. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Správní orgán na tomto místě konstatuje, že Kyrgyzskou republiku zcela jistě nelze ani aktuálně (ostatně ani v minulosti) označit za zemi s vyspělou demokracií, v zemi i po změnách politických poměrů od roku 2010 přetrvává značné množství ekonomických i politických problémů, dle Výroční zprávy MZV USA o dodržování lidských práv v Kyrgyzské republice za rok 2012 se v zemi objevovaly i problémy týkající se lidských práv. V uvedeném kontextu je však nutno uvést, že konkrétně žadatelka žádné potíže v minulosti v zemi původu neměla a správní orgán nedošel na základě zhodnocení všech žadatelkou poskytnutých informací, aniž by chtěl jakkoli zpochybňovat závažnost situace, ve které se žadatelka v červnu roku 2010 ocitla, když byla v průběhu násilností napadena a znásilněna, že by na základě tohoto napadení měla aktuálně reálně hrozit nebezpečí vážné újmy ve formě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání v případě návratu do země původu. Na základě zhodnocení všech informací, které jsou součástí správního spisu, nelze taktéž učinit závěr, že by postup státních orgánů včetně policie byl nebo v budoucnu měl být vůči konkrétní osobě žadatelky v případě jejího návratu do země cíleně nepřiměřeně tvrdý či neadekvátní, a tuto skutečnost by pak bylo aktuálně nutno vyhodnotit jako reálně hrozící nebezpečí vážné újmy osobě žadatelky. Správní orgán dále s ohledem na obsah správního spisu a zajištěných shora citovaných informací o situaci v zemi nedošel k závěru, že by se žadatelka měla v zemi původu po stabilizaci celkově křehké bezpečnostní situace, která v zemi panovala v roce 2010, aktuálně ocitnout v takové situaci, kdy by se neměla v případě potřeby možnost domáhat se ochrany svých práv zákonnými prostředky. Z informace MZV*

ČR ze dne 7. 6. 2013 vyplývá, že v případě nespokojenosti s postupem konkrétního policejního oddělení či jednotlivých policistů má občan Kyrgyzské republiky možnost obrátit se na Ministerstvo vnitra Kyrgyzské republiky, anonymně volat na linku důvěry MV KG či se obrátit na Generální prokuraturu KG v Běškeku. V zemi taktéž působí Úřad veřejného ochránce práv (tzv. Ombudsman), který má mj. právo na okamžité přijetí u vyšších úředníků, obracet se na soudy s žádostí o ochranu lidských práv a svobod občana, seznamovat se s trestními a občanskými porušeními práva a správními delikty, požadovat přijetí opatření, spolupracuje s mezinárodními instituty na ochranu lidských práv. K závěru o absenci možnosti se domáhat svých práv nelze dojít pouze na základě skutečnosti, že jednotliví policisté se při výslechu dědečka druhá žadatelky v rámci vyšetřování násilných událostí v oblasti města Oš slovně zajímali též o osobu druhá žadatelky, přičemž měly zaznít úvahy ve smyslu jeho možného podílu na organizaci událostí. Správní orgán na tomto místě opakuje, že z uvedené informace dále vyplývá, že v zemi původu žadatelky působí množství krizových center, které se zabývají potřebnou psychologickou a právní pomocí ženám v nouzi, či ženám které se staly obětí domácího či sexuálního násilí, popř. též mezinárodní organizace zabývající se „genderovými“ otázkami, jako např. OBSE, která má kanceláře i na jihu země v Oši. Jak vyplývá ze zajištěné citované informace organizace OECD, občanské svobody kyrgyzských žen jsou respektovány a nejsou známy žádné zprávy o omezování svobody jejich pohybu. Taktéž Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu za rok 2011 resp. 2012 v kapitole svoboda pohybu, vnitřně vysídlené osoby dále hovoří o skutečnosti, že právo na svobodu pohybu v rámci země je respektováno a občané se mohou v rámci země pohybovat poměrně snadno. Před svým odchodem ze země původu (svého druhá poznala asi měsíc před v řízení popsány událostmi) žadatelka žila samostatným životem, pracovala, žila též mimo Ošskou oblast v hlavním městě Běškeku, nelze tedy vycházet z faktu, že by v případě zadržení svého druhá nebyla schopna samostatného života, jak jmenovaná v řízení uvedla.“

23. Soud se s tímto hodnocením provedeným žalovaným plně ztotožňuje. Pokud jde o situaci v Kyrgyzstánu, soud odkazuje na výše provedené hodnocení zdejšího soudu ve vztahu k otázce naplnění důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu (viz zejména shora citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015 č.j. 2 Azs 224/2014-41). Co se týče žalobkyní tvrzené velmi neklidné situace v zemi, lze odkázat na zprávy založené ve správním spise. Kupříkladu ve zprávě Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 6. 2013 č.j. 103145/2013-LPTP je uvedeno: „Národnostní složení hraje významnou úlohu ve vztahu k Uzbekistánu vzhledem k silné a relativně bohaté uzbeké menšině na jihu KG. Dlouhodobé napětí vyvrcholilo v červnu 2010 známými tragickými událostmi, které bohužel vedly k jistému posílení KG nacionalismu, což má negativní vliv na tolik potřebný proces usmíření. ... Situace na jihu země je na rozdíl od severu značně neklidná. Začátkem roku 2013 probíhaly hlavně na jihu protesty proti zatčení některých opozičních politiků. Byla zahájena jednání s uzbekou stranou o delimitaci hranic, která v současné době stagnují. Na obou stranách KG/UZ hranic jsou národnostní enklávy, jejich zásobování je příčinou mnoha konfliktů a neklidné situace na hranicích.“
24. Ze zpráv založených ve správním spise je zřejmé, že situace na severu země je klidnější než na jihu země. V této souvislosti lze poukázat na možnost vnitřního přesídlení, jak je zmiňována v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, srov. jeho usnesení ze dne 24. 5. 2017 č.j. 2 Azs 59/2017-27: „V tomto kontextu Nejvyšší správní soud pro úplnost odkazuje též na svou ustálenou judikaturu, z níž plyne, že tam, kde je to reálně

možné, „jsou lokální problémy řešitelné vnitřním přesídlením. Koncept vnitřní ochrany je jen vyjádřením zásady subsidiarity mezinárodní ochrany“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2012, č. j. 2 Azs 29/2011 – 70, ze dne 8. 3. 2012, č. j. 7 Azs 3/2012 – 44, a ze dne 29. 5. 2014, č. j. 6 Azs 22/2014 – 61).“

25. Měla-li žalobkyně či její rodinní příslušníci v zemi původu problémy, byť i s policií, měli se obrátit na vnitrostátní orgány; jak vyplývá ze zpráv založených ve správním spise, v Kyrgyzstánu je možno obrátit se na MV KG (nebo se objednat přímo k ministroví), popř. anonymně zavolat na linku důvěry MV KG; občané mají rovněž možnost obrátit se na Generální prokuraturu KG či ombudsmana. Tvrzení žalobkyně, že Generální prokuratura není schopna zabránit mučení, pak s ohledem na obsah zpráv obsažených ve správním spise považuje soud za nedůvodné a nepodložené. Soud rovněž podotýká, že jednání, kterému žalobkyně dle svého tvrzení v Kyrgyzstánu čelila, nedosahuje potřebné intenzity, aby spadalo pod § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Soud uzavřel, že nelze dovodit, že by žalobkyni hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu), jak jej vymezuje např. judikatura Evropského soudu pro lidská práva (viz rozsudek pléna Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Irsko proti Spojenému království*, 18. 1. 1978, stížnost č. 5310/71, § 167; či rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Gäfgen proti Německu*, 1. 6. 2010, stížnost č. 22978/05, § 88). Žalobkyně a její rodina navíc mohla v případě potíží využít shora nastíněné možnosti vnitřního přesídlení a přestěhovat se do jiné části země. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že v případě žalobkyně ani žádného jejího rodinného příslušníka nebyl naplněn důvod udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
26. Ze žalobkyní uvedených a žalovaným zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č.j. 2 Azs 71/2006-82). Soud rovněž tedy jako žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb.
27. Soud dále uvádí, že ze zpráv založených ve správním spise nevyplývá, že by Kyrgyzstán byl sužován mezinárodním či vnitřním ozbrojeným konfliktem, který by mohl znamenat naplnění podmínky vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb.
28. Pokud jde o důvod udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, lze se ztotožnit s žalovaným, který v napadeném rozhodnutí neshledal případné vycestování žalobkyně jako rozporné s mezinárodními závazky České republiky. Žalobkyně v žalobě namítala zásah do soukromého a rodinného života, tedy porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016 č.j. 4 Azs 142/2016-41: *„Stěžovatelka namítá porušení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu z důvodu brozící vážné újmy, neboť její vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky; došlo by tudíž k porušení jejího soukromého a rodinného života, protože na území České republiky uzavřela manželství s občanem Uzbekistánu. Nejvyšší správní soud odkazuje v tomto ohledu na rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012 – 28, podle něhož „se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele*

o mezinárodní ochranu již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 – 71, www.nssoud.cz, uvedl, že je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců.“ Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl, „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil. (...) Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku dále vyjádřil v tom smyslu, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 – 47, www.nssoud.cz). Při stanovení rozsahu povinností státu je však nutno zvážit okolnosti konkrétní věci a posoudit, zda se nejedná o případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“ Soud v daném případě neshledal žádný zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, přičemž souhlasí s žalovaným, který ve vyjádření k žalobě podotkl, že v případě vycestování žalobkyně do země její státní příslušnosti by nevznikl následek ohrožující její soukromý či rodinný život, neboť by se stejně jako její dcera a její druh vraceli všichni do téhož státu, jehož jsou občany.

29. Podle ust. § 14b odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle odst. 2 téhož ustanovení rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. Podle odst. 3 téhož ustanovení předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle odst. 4 téhož ustanovení v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny

další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

30. Soud shledal, že správně bylo žalovaným rozhodnuto i ohledně toho, že nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 14b zákona č. 325/1999 Sb., když z výpovědi žalobkyně, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v České republice, ani ze zjištění učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu ust. § 14b zákona č. 325/1999 Sb.
31. Žalobkyně v žalobě namítala, že byl nesprávně zjištěn skutečný stav věci. Co se této námitky týče, zjištění stavu věci v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti a který je zároveň nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky vyplývajícími z § 2 zákona č. 500/2004 Sb., pokládá soud postup žalovaného za bezchybný. Zásada materiální pravdy, zakotvená v § 3 cit. zákona, ve své racionalizované podobě, ukládá správnímu orgánu zjistit skutkový stav věci na základě provedených důkazů takovým způsobem, aby byly spolehlivě objasněny skutkové okolnosti nezbytné pro rozhodnutí. Tento požadavek žalovaný bezesbýtku splnil, pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně opatřil aktuální, důvěryhodné a vyvážené informace o zemi původu žalobkyně (viz. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.2.2009, č.j. 1 Azs 105/2008-81) a podrobně se zabýval všemi okolnostmi, kterými žalobkyně žádost odůvodnila. Z těchto důvodů soud považoval důkazní návrhy učiněné v řízení před soudem jako nadbytečné, a proto se rozhodl žalobkyní navrhované důkazy neprovést.
32. Co se týče námitky, že žalovaný nevysvětlil, z jakého důvodu pracoval pouze s těmi zprávami, které zmiňuje na str. 2 dole a na str. 7 napadeného rozhodnutí a nikoli s dalšími zprávami o situaci v Kyrgyzstánu a se závěry rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ergashev, soud poukazuje na skutečnost, že žalobkyně byla dne 13. 11. 2013 seznámena se zprávami, ze kterých správní orgán vycházel, přičemž vůči nim neměla žádných námitek a ani nenavrhovala žádné jejich doplnění. Pokud pak se jedná o rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Ergashev, soud souhlasí se žalovaným v tom, že předmětná věc se od věci řešené v tomto rozsudku liší (viz výše).
33. Soud v případě žalobkyně neshledal naplnění žádného z důvodů udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval veškerými skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobkyně. Nelze se ztotožnit s žalobkyní, jež namítala, že žalovaný nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný dle názoru soudu naopak postupoval v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (jakož i s ostatními základními zásadami činnosti správních orgánů), a žalobkyní tvrzené skutečnosti s racionální argumentací vyvrátil, popř. vysvětlil, z jakého důvodu tyto skutečnosti nemohou vést k udělení mezinárodní ochrany.
34. Pokud jde o námitku žalobkyně vznesenou v žalobě a jejím doplnění, že napadené rozhodnutí se vůbec nezabývá dosavadní integrací žalobkyně do české společnosti, soud souhlasí s žalovaným, že v případě vycestování by se žalobkyně společně se svým druhem a dcerou vraceli do téhož státu, jehož jsou občany. Soud má rovněž za to, že otázka míry integrace do české společnosti není pro posouzení naplnění důvodů udělení mezinárodní ochrany podstatná. V této souvislosti lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018 č.j. 7 Azs 381/2017-19: „Pokud jde o nově

namítané skutečnosti, které se týkaly jeho dlouhodobého pobytu na území České republiky a s tím spojené integrace jeho osoby do zdejší společnosti, pak je nutno uvést, že tyto se netýkají ani změny situace v zemi jeho původu, ani jeho azylového příběhu jako takového. Z hlediska zákona o azylu nejsou tato tvrzení proto relevantní....“

35. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
37. Ustanovený zástupce žalobkyně Mgr. Pavel Čížinský, advokát, jemuž v souladu s § 35 odst. 9 větou první s.ř.s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci tři úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), písemné podání ve věci samé (§11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a účast na jednání před soudem (§ 11 odst. 1 písm. g/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb.), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za tři úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 10.200 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. ledna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. J.

samosoudkyně